

Mahmut Uzun: Kürtler Kimin Gücü Olacak?

Posted on 21/08/2026

“Bu nedenle strateji değiştiriyorum. Yanlış görüşte ısrar edersen kaybedersin. Şimdi devlet bize terörist gözüyle baksa da yarın en az MHP kadar bu devletin sağlam bir ayağı olacağız. Üç ay tartışalım, göreceksin devlet kapısı ardına kadar açılacak. Çünkü en stratejik bir halkı devletin müttefiki haline getiriyoruz.” Abdullah Öcalan, İmralı Heyeti Görüşmesi, 2 Ağustos 2026

Bu sözleri okuyup hala Abdullah Öcalan’a “Kürt halk önderi” demeye devam edenlere birkaç soru sormak gerekiyor.

Kürt halkının hedefi nedir?

Kendi kaderini tayin etmek mi? Siyasal statü kazanmak mı? Eşit ve özgür bir halk olarak kendi geleceğini belirlemek mi?

Yoksa Türkiye Cumhuriyeti’nin “en az MHP kadar sağlam bir ayağı” olmak mı?

İşte bütün tartışmanın düğümlendiği yer burasıdır.

Çünkü burada yalnızca bir strateji değişikliğinden söz edilmiyor. Kürt meselesinin hedefinin ve Kürtlerin Türkiye içerisindeki siyasal konumunun yeniden tarif edilmesinden söz ediliyor.

Ve bu yeni tarif beni ciddi biçimde endişelendiriyor.

Geçmişi hatırlamadan bugünü anlayamayız

Kürt tarihine baktığımızda, devletlerin Kürtleri yalnızca bastırmakla kalmadığını; zaman zaman Kürt toplumunun içinden kendisine bağlı güçler oluşturmayı da tercih ettiğini görüyoruz.

Bunun en çarpıcı örneklerinden biri Hamidiye Alaylarıdır.

Bugün elbette tarihin birebir tekrarlandığını söylemiyorum. Şartlar, aktörler ve siyasal dengeler aynı değil.

Fakat tarihsel benzerlikleri görmezden gelmek de büyük bir hata olur.

Çünkü bugün Ortadoğu’da yeni dengelerin ortaya çıktığı, bölgedeki askeri ve siyasi hesapların yeniden yapıldığı bir dönemdeyiz.

Tam da böyle bir dönemde, Kürtlerin adına konuştuğu iddia edilen bir siyasi yapı üzerinden yeni bir askeri gücün ortaya çıkarılması ve bunun Türkiye’nin bölgesel çıkarları doğrultusunda kullanılabilecek bir yedek güç haline getirilmesi ihtimali üzerinde düşünmek zorundayız.

Benim asıl itirazım burada başlıyor.

Kürtlerin adına ama Kürtlerin iradesi dışında mı?

Bir askeri güç oluşturulacaksa şu soruyu sormak zorundayız:

Bu güç kimin gücü olacak?

Kürt halkının kendi özgür iradesinin ve siyasal hedeflerinin gücü mü?

Yoksa Türkiye'nin bölgesel dengelerde ihtiyaç duyduğu anda kullanabileceği bir askeri rezerv mi?

Ve daha da önemlisi:

Bu güç gerçekten Kürtlerin adına mı hareket edecek, yoksa Kürtlerin adı kullanılarak Türkiye'nin bölgesel stratejisinin bir parçasına mı dönüşecek?

İşte benim korktuğum şey budur.

Dün Hamidiye Alayları vardı.

Bugün aynı yapı, aynı isimle ortaya çıkmak zorunda değil.

Tarihsel mekanizmalar isim değiştirerek de yeniden kurulabilir.

Bir halkın içinden silahlı bir güç çıkarırsınız, ona o halkın adını verirsiniz, onun adına konuşursunuz ve sonra o gücü başka bir devletin güvenlik ve bölgesel stratejisinin parçası haline getirirsiniz.

Bu durumda ortaya çıkan şey gerçekten Kürtlerin özgürlük gücü müdür?

Yoksa Kürtlerin adı kullanılarak oluşturulmuş bir yedek güç müdür?

İşte Kürtlerin bugün en fazla sorması gereken soru budur.

Kürtler kendi özgürlük mücadelesini başka bir devletin askeri gücüne dönüştürmemeli.

Kürtler tarih boyunca çok ağır bedeller ödedi.

Öldürüldüler, sürgün edildiler, köyleri yakıldı, dilleri ve kimlikleri inkar edildi, siyasal talepleri bastırıldı.

Bütün bunların sonunda Kürtlerin ulaştığı hedef, başka bir devletin bölgesel stratejisinde kullanılabilecek bir askeri güç olmak mı olmalıdır?

Ben bunun Kürt halkının tarihsel çıkarlarıyla bağdaşmadığını düşünüyorum.

Kürtler Türkiye'nin yedek gücü olmamalıdır.

Kürtler başka bir devletin bölgesel hesaplarında kullanılacak bir askeri rezerv olmamalıdır.

Kürtler kendi adına kurulmuş gibi gösterilen ama nihai kararını başka bir siyasi merkezde alan bir yapıya teslim edilmemelidir.

Çünkü bir halkın özgürlüğü, başka bir devletin güvenlik stratejisinin parçası haline geldiği anda özgürlük olmaktan çıkar.

Bir halkın en büyük gücü kendi iradesidir

Burada çok önemli bir ayrım var.

Türkiye ile barış içinde yaşamak başka şeydir.

Türkiye'nin bölgesel çıkarları için kullanılabilecek bir Kürt askeri gücü oluşturmak başka şeydir.

Türkiye ile demokratik ve eşit bir ilişki kurmak başka şeydir.

Kürtlerin Türkiye'nin güvenlik mimarisinde "sağlam bir ayak" haline getirilmesi başka şeydir.

Bunları birbirine karıştırmayalım.

Kürtler Türkiye ile eşit yurttaşlık temelinde barış istiyorsa, bunu savunabilir.

Demokratik çözüm istiyorsa, bunu savunabilir.

Ama bunun karşılığında Kürt halkının kendi siyasal iradesini, örgütlü gücünü ve tarihsel taleplerini başka bir devletin stratejik ihtiyaçlarına bağlamasına neden "özgürlük" diyelim?

Kürtler bu kez çok daha dikkatli olmak zorunda

Benim çağrım açıktır:

Kürtler, kendi adlarına kurulacak herhangi bir askeri veya siyasi yapılanmanın kimin çıkarına hizmet edeceğini sorgulamadan kabul etmemelidir.

Kürt halkı adına hareket ettiğini söyleyen herkes Kürt halkına hesap vermelidir.

Bu yapının amacı nedir?

Kimin kontrolündedir?

Finansmanı nereden gelecektir?

Kimin güvenlik stratejisinin parçasıdır?

Kime karşı kullanılacaktır?

Ve en önemlisi:

Kürt halkının özgürlük ve siyasal statü talebini güçlendirecek mi, yoksa Kürtleri başka bir devletin güvenlik sisteminin parçasına mı dönüştürecektir?

Bu sorular sorulmadan “tarihsel fırsat”, “yeni dönem” veya “stratejik ittifak” gibi sözlerin peşinden gitmek bana göre büyük bir siyasi sorumsuzluktur.

Çünkü Kürtlerin en büyük korkusu yalnızca yenilmek olmamalıdır.

Bazen daha büyük tehlike, kazandığını sanarak başkasının stratejisinin parçası haline gelmektir.

Tarih bize bir kez daha ders vermesin.

Yüz yıl önce Kürtlerin bir bölümünü devletin yanında konumlandırarak Kürt toplumunu kendi içinde bölmenin nasıl sonuçlar doğurduğunu biliyoruz.

Bugün aynı şeyin birebir yaşandığını söylemek için erken olabilir.

Ama Kürtlerin tarihten ders çıkarması için aynı acının yeniden yaşanmasını beklemek zorunda değiliz.

Ben bu nedenle şimdiden uyarıyorum:

Kürtler kendi adına kurulan hiçbir oluşuma, yalnızca “Kürtlerin adına” denildiği için sahip çıkmamalıdır.

O oluşumun Kürtlerin özgür iradesine mi, yoksa başka bir devletin stratejik çıkarlarına mı hizmet ettiğine bakmalıdır.

Çünkü mesele sadece silah değildir.

Mesele, silahın kimin elinde olduğu ve kimin adına kullanıldığıdır.

Mesele sadece bir örgütün veya siyasi yapının varlığı da değildir.

Mesele, Kürt halkının geleceğinin kimin stratejisine bağlandığıdır.

Ve ben açıkça söylüyorum:

Kürtler, Türkiye'nin yedek gücü haline gelmemelidir.

Kürtler başka devletlerin bölgesel hesaplarında kullanılacak bir askeri güç olmamalıdır.

Kürtlerin adı, Kürtlerin kendi siyasal iradesini ortadan kaldıracak hiçbir yapılanmaya meşruiyet aracı yapılmamalıdır.

Çünkü Kürtlerin ihtiyacı başkasının güçlü askeri olmak değil, kendi geleceğinin güçlü siyasi sahibi olmaktır.

Bugün herkesin kendisine sorması gereken soru da budur:

Biz gerçekten kendi geleceğimizi mi kuruyoruz, yoksa başkasının geleceğini kurmak için mi yeniden örgütleniyoruz?

Bu sorunun cevabı, önümüzdeki yıllarda Kürt tarihinin nasıl yazılacağını belirleyecektir.

Ve eğer cevap ikinci ihtimalse, Kürtler buna daha oluşum ortaya çıkmadan, daha tarih tekerrür etmeden, açıkça ve kararlı biçimde karşı durmalıdır.

Çünkü bir halkın bir yüzyıl daha kaybetme lüksü yoktur.